

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zast. JUDr. Liborem Nedorostem, advokátem se sídlem Malostranské nám. 265/6, 118 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015, vypravené dne 8. 9. 2015, č. j. KUJI 60649/2015, sp. zn. OOSČ 568/2015 OOSC/186/PK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 7. 9. 2015, vypravené dne 8. 9. 2015, č. j. KUJI 60649/2015, sp. zn. OOSČ 568/2015 OOSC/186/PK, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Libora Nedorosta, advokáta, se sídlem Malostranské nám. 265/6, 118 00 Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobkyně napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 7. 9. 2015, vypravené dne 8. 9. 2015, č. j. KUJI 60649/2015, sp. zn. OOSČ 568/2015 OOSC/186/PK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobkyně směřující proti výroku II. rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov, odbor vnitřních věcí (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 15. 5. 2015, vypravené dne 18. 5. 2015, č. j. OVV/2423/2014 D-1231/14 D-63/15, a dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu bylo zamítnuto odvolání proti výroku I. prvostupňového rozhodnutí a tento výrok byl potvrzen.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že dne 20. 9. 2014 v 15:50 hod. řídila osobní vozidlo tov. zn. R. T., reg. zn. na silnici II. třídy č. 133 ve směru od obce T. na obec H. C., okres P. a na 3,344 km při průjezdu ostrou pravotočivou zatáčkou způsobila dopravní nehodu tím, že nepřizpůsobila své jednání zejména situaci v provozu na pozemní komunikaci, např. zastavením vozidla na vhodném místě, čímž došlo ke střetu s diskovým secím strojem vlečeným za protijedoucím traktorem reg. zn. Tímto jednáním žalobkyně porušila ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o přestupcích“), byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Žalobkyni byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobkyně namítá, že správní řízení je stíženo vadami, neboť správní orgán prvního stupně deformoval jediný objektivní důkaz – znalecký posudek, kdy selektivně interpretoval jeho obsah a závěry. Podle znaleckého posudku správním orgánem přibraného znalce Ing. D. H. č. 493-03/2015 ze dne 15. 2. 2015 žalobkyně poté, co uviděla v protisměru traktor s připojeným secím zařízením, na danou situaci reagovala brzděním, kdy žalobkyně jako řidička osobního vozidla R. mohla na protijedoucí traktor reagovat nejdříve ve vzdálenosti 30 m od přední části traktoru. Podle znalce byla rychlost vozidla před započítáním brzdění cca 30 km/hod. a při střetu pak 10 km/hod. S ohledem na tuto skutečnost pak znalec sám na str. 17 konstatuje (viz bod 1.5.1.), že: *„Řidička vozidla R. začala reagovat na vzniklou situaci včas bez zbytečné prodlevy a způsobem technicky přijatelným, pro zabránění střetu bylo ze strany řidičky vozidla R. nutné reagovat na doprovodné vozidlo a zastavit své vozidlo ještě před*

najetím do prostoru pravotočivé zatáčky. Jedná se však o pouze teoretickou úvahu. V případě, že řidička vozidla R. na toto vozidlo nereagovala a najela svým vozidlem do prostoru pravotočivé zatáčky, neměla z technického hlediska možnost střetu již zabránit.“ Dle žalobkyně si do tohoto nehodového děje správní orgán dosadil jako najisto prokázané doprovodné vozidlo, které však nikdo na místě nehody nezaznamenal. K této skutečnosti byl navrhován výslech poškozeného - svědka P. K., který správní orgán odmítl provést.

Dále je v rozporu závěr správního orgánu prvního stupně s tím, co konstatoval znalec na str. 15, 17, 19, 20, 21 předmětného znaleckého posudku. Správní orgán hodnotí jako nepravdivou tu část výpovědi žalobkyně, že před střetem již skoro najížděla do zatáčky, byla v blízkosti svodidel, proti ní vyjel traktor, kterému se snažila vyhnout. K tomu správní orgán uvádí, že z posudku je zřejmé, že obviněná mohla na protijedoucí traktor reagovat ve vzdálenosti 30 m od přední části traktoru, z plánku, který je součástí protokolu o nehodě, je zřejmé, že svodidla začínají cca 5 m od místa, kde došlo ke střetu. Znalecký posudek však takto své závěry nestaví, kdy uvádí naopak, že řidička vozidla R. mohla vzhledem k dohledovým poměrům v místě dopravní nehody reagovat na danou situaci nejdříve ve vzdálenosti 30 m od přední části traktoru. Na žádném místě znaleckého posudku se nehovoří o tom, že by traktor musela vidět podstatně dříve, ještě v době, kdy mohla své vozidlo zastavit před najetím do zatáčky před svodidly, pokud by adekvátním způsobem reagovala na doprovodné osobní vozidlo. Nehodový děj a své jednání, tak jak jej popsala žalobkyně ve své účastnické výpovědi dne 28. 4. 2015, plně koresponduje se závěry a zjištěními, k nimž dospěl znalec Ing. D. H. ve svém znaleckém posudku na str. 14 bod, bod 2.4.1. Analýza pohybu traktoru S. s přívěsem a na str. 15 bod, bod 2.4.2. Analýza pohybu vozidla R. T., reg. zn.

Pokud jde o obsah úředního záznamu o podání vysvětlení – V. K. a úředního záznamu o podání vysvětlení – R. K. ze dne 19. 10. 2014 založené ve spisové dokumentaci, na které je odkazováno na str. 4, 5, 10 (poslední odstavec zdola) a 11 napadeného rozhodnutí, bylo již v rámci vyjádření účastníka řízení ze dne 12. 5. 2015 poukazováno na to, že jejich obsah nezachycuje vyjádření žalobkyně a jejího syna, ale vlastní představu policistky Ivy Vychytilové o průběhu dopravní nehody, neboť si je sepsala s odstupem jednoho měsíce od vlastní nehody, a proto nesplňují kritéria objektivního a zákonného důkazu. Dle žalobkyně byla porušena zásada bezprostřednosti, neboť správní orgán rozhoduje v přestupkovém řízení pouze na základě důkazů, které byly před ním provedeny procesně řádným postupem

Stejnou vadou bylo také stíženo dokazování prováděním výslechu policistů Ing. I. V. a M. H., neboť tyto důkazy byly pořízeny v rozporu s ust. § 55 odst. 2 správního řádu a ust. § 115 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., dle kterého došlo k porušení uloženého zákazu mlčenlivosti ze strany policistů. Této povinnosti je oprávněn zprostit policisty ministr vnitra nebo jím pověřená osoba. Jde o výsledky osoby, které nebyly vlastního nehodového ději přítomny, přičemž vzhledem k této skutečnosti nejsou k objasnění vlastního nehodového děje natolik zásadní. Ani z výpovědí těchto policistů, kteří nebyli schopni shodně potvrdit, z jakého směru na místo dopravní nehody přijeli, nevyplynula objektivně zjištěná existence doprovodného vozidla jízdní soupravy.

Pokud jde o výpověď svědka K., je její obsah zjevně účelový, neboť důvěryhodnost jeho tvrzení byla vyvrácena samotným znaleckým posudkem. Tento svědek tedy nebyl vlastního nehodového ději přítomen a zná jej pouze z doslechu.

Ve vztahu k údajné signalizaci zapnutými směrovými světly se podává, že nejenže tato skutečnost opětovně nebyla objektivně potvrzena, ale navíc se nejedná o případ použití výstražných světel podle ust. § 42 silničního zákona ani výstražných znamení podle § 31 silničního zákona. I kdyby před traktorem jelo vozidlo se zapnutými výstražnými světly, neměla by obviněná jak z takové skutečnosti možnost logicky vyvodit, že jde o doprovodné vozidlo, které upozorňuje na cestu jízdní soupravy, která se navíc pohybuje po silnici a v silničním provozu v rozporu s právními předpisy.

Žalobkyně navrhovala výslech svědka P. K., který by doložil, že žádné doprovodné vozidlo na místě nehody nebylo. Správní orgán prvního stupně tento návrh neakceptoval, neboť tento svědek nebyl přímým účastníkem nehody, a to i přesto, že ani vyslýchaní policisté vlastního střetu přítomni nebyli.

K závěru žalobkyně uvádí, že jak vyplynulo ze zjištění správního orgánu, překračuje vlečený diskový secí stroj přípustné míry rozměrové. V důsledku této skutečnosti se jednalo o dopravu snižující bezpečnost silničního provozu, pro jejíž uskutečnění byl provozovatel diskového secího stroje a traktoru RZ povinen žádat povolení od správních úřadů za současného zajištění bezpečnosti během dopravy v souladu s právními předpisy. S ohledem na obsah a závěry znaleckého posudku Ing. D. H. nelze jakkoliv uzavřít, že by žalobkyně byla osobou, která by za vzniklou dopravní nehodu nesla odpovědnost. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. Tzn 2/96, publ. pod. č. 43/1996 Sb. NS, kde se uvádí: *„Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“* (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz).

Žalovaný k žalobě toliko dodal, že není důvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta. Žalobkyně v reakci na žalovaného podala repliku, v níž uváděl stejné argumenty jako v žalobě.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, územní odbor Pelhřimov, dopravní inspektorát, ze dne 30. 11. 2014 č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, úřední záznam s žalobkyní sepsaný policisty dne 19. 10. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, úřední záznam s M. M. (řidičem soupravy složené z traktoru S., reg. zn., za kterým byl připojen diskový secí stroj bez reg. zn.) sepsaný policisty dne 19. 10. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, úřední záznam s R. K. (spolujezdcem v osobním automobilu R. T., reg. zn.) sepsaný policisty dne 19. 10. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, úřední záznam o telefonickém hovoru s Petrem Kaňkovským (majitelem osobního automobilu R. T., reg. zn., ze dne 23. 10. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, úřední záznam o hovoru s M. K. (jednatel TEGRO spol. s.r.o.), ze dne 20. 9. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, úřední záznam policistů ze dne 19. 9. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 20. 9. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, fotodokumentace k dopravní nehodě ze dne 20. 9. 2014, č. j. KRPJ-100095/PŘ-2014-161706, a výpis z evidenční karty řidičky (žalobkyně) potvrzující žádný záznam o přestupcích.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Z úředních záznamů vyplývá, že dne 20. 10. 2014 v 15:50 došlo k dopravní nehodě mezi obcemi H. C. a T., neboť žalobkyně jako řidička osobního vozidla R. T., reg. zn. jela po silnici II. třídy č. 133 ve směru od obce T. směrem na obec H. C., kde v 3,344 km při průjezdu ostrou pravotočivou zatáčkou došlo ke střetu přední části osobního vozidla s levou zadní částí secího stroje, jenž byl připojen na traktor S., reg. zn., jehož řidičem byl M. M. Spolujezdcem žalobkyně byl R. K. Před soupravou jel v osobním vozidle zn. D. M. K., přičemž měl na vozidle rozsvícená varovná světla. Nikdo z účastníků nehody vinu nepřiznal.

Dne 23. 1. 2015 zahájil správní orgán prvního stupně řízení pro podezření ze spáchání přestupku proti žalobkyni a proti M. M. K. určení příčiny vzniku dopravní nehody a posouzení všech okolností souvisejících s nehodou byl k řízení přibrán znalec Ing. D. H., znalec v oboru doprava městská a silniční, specializace dopravní nehody, který vypracoval znalecký posudek ze dne 15. 2. 2015, č. j. 493-03/2015 (dále jen „znalecký posudek“).

Dne 23. 3. 2015 a 28. 4. 2015 se konala ve věci ústní jednání, k nimž se dostavili žalobkyně, zmocněnec žalobkyně, obviněný M. M., svědek R. K., policisté I. V. a M. H. Žalobkyně poté zaslala správnímu orgánu vyjádření k věci ze dne 12. 5. 2015. Prvostupňový správní orgán dne 18. 5. 2015 vydal rozhodnutí č. j. OVV/2423/2014 D-1231/14 D-63/15, proti kterému dne 9. 5. 2015 (doplněno dne 23. 6. 2015) podala žalobkyně odvolání. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, vypravené dne 8. 9. 2015, č. j. KUJI 60649/2015, tak jak je shora uvedeno.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V dané věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobkyně a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

K jednotlivým žalobním námitkám:

Jako stěžejní námitku žalobkyně uvádí, že správní orgán prvního stupně deformoval znalecký posudek, když si do nehodového děje dosadil jako najisto prokázanou existenci doprovodného vozidla, které však nikdo na místě nehody nezaznamenal. K doprovodnému vozidlu žalobkyně dodala, že nejenže byla v řízení vyvrácena přítomnost doprovodného vozidla v místě střetu vozidel, ale navíc použití výstražných světel nebylo v souladu se zákonem o silničním provozu. S tímto dále souvisí argument žalobkyně, že nemohla za nehodu nést odpovědnost, neboť diskový secí stroj překročil přípustné rozměry a na pozemní komunikaci toto vozidlo nemělo být provozováno. Soud dospěl k závěru, že tyto námitky jsou důvodné.

Tyto argumenty uváděla žalobkyně již v průběhu správního řízení. Ve vyjádření žalobkyně ze dne 12. 5. 2015 se podává, že z obsahu výsledků obviněných a svědků vyplynulo, že při provozu jízdní soupravy řízené řidičem M. M. nebylo prokazatelně použito žádného doprovodného vozidla, z jehož signalizace by bylo řidiči protijedoucího vozidla zřetelné, že je vozidlem upozorňující na nadměrný náklad. Dle správního orgánu prvního stupně existence doprovodného vozidla vyplývá z úředních záznamů sepsaných policistkou I. V., jež jsou podpořeny o její výpověď, výpověď policisty M. H., obviněného M. M. a svědka M. K. při ústním jednání před správním orgánem. Žalovaný se s touto argumentací ztotožnil a dodal, že i když doprovodné vozidlo nevyhovovalo požadavkům na vybavení takového vozidla, tak nebylo rozhodující, zda vozidlo dávající světelné výstražné znamení upozorňovalo na nadměrný zemědělský stroj, či lesní zvěř nebo dopravní nehodu. Žalobkyně dle žalovaného ignorovala výstražné znamení, v důsledku čehož následně nemohla zabránit dopravní nehodě. V tomto vyjádření k podkladům rozhodnutí také žalobkyně uvedla, že jízdní souprava neměla být na pozemní komunikace vůbec provozována. Prvostupňový správní orgán k tomu pouze dodal, že správní delikt provozovatele uvedeného stroje není předmětem řízení.

Z uvedeného je patrné, že se správní orgány zabývaly toliko existencí doprovodného vozidla jízdní soupravou, nereagovaly však na námitky žalobkyně, že se nejednalo o doprovodné vozidlo dle zákona. Stěžejní v daném případě je řádně posoudit nikoliv to, zda se před traktorem s rádkovým secím strojem skutečně pohybovalo nějaké vozidlo, o čemž soud z provedeného dokazování před správním orgánem prvního stupně nemá pochyb (na základě úředních záznamů sepsaných policisty a policisty potvrzenými při ústním jednání), ale zda se jednalo o doprovodné vozidlo tak, jak je vyžadováno zákonem.

Ze znaleckého posudku na str. 17, popř. 21 k posouzení možnosti odvrácení nehodového děje žalobkyní se podává, že *„řidička vozidla R. začala reagovat na vzniklou situaci včas bez zbytečné prodlevy a způsobem technicky přijatelným. Pro zabránění střetu s protijedoucím soupravou ze strany řidičky vozidla R. bylo reagovat na doprovodné vozidlo a zastavit své vozidlo ještě před najetím do prostoru pravotočivé zatáčky. Jedná se však o pouze teoretickou úvahu. V případě, že řidička na doprovodné vozidlo nereagovala a najela se svým vozidlem do prostoru pravotočivé zatáčky ohraničené z pravé i levé strany ocelovými svodidly, neměla z technického hlediska možnost střetu zabránit.“* Z teoretické úvahy znalce tak vyplývá, že žalobkyně střetu vozidel mohla zabránit jedině za situace, kdyby reagovala na doprovodné vozidlo. Z tohoto důvodu považuje soud za rozhodné posouzení otázky, zda se před traktorem pohybovalo vozidlo, které je možné označit za doprovodné.

Z technického průkazu motorového – přípojného vozidla reg. zn. (traktor) se podává, že *„je-li traktor vybaven dvojmontáží zadní nápravy nebo jinak překračuje šířku 2,55 m musí být vybaven výstražnými štíty vyznačujícími obrys vozidla. Zvláštním výstražným zařízením oranžové barvy (musí být uvedeno v činnost), snižuje se rychlost na 20 km/h, je zakázán provoz za snížené viditelnosti, za traktor smí být zapojen pouze přípojný nebo nesený stroj a vzhledem k nadměrné šířce podléhá provoz vozidla zvláštnímu režimu užívání komunikace podle zákona č. 13/1997 Sb. § 25 – o povolení požádá provozovatel příslušný správní orgán.“* Uvedené ostatně vyplývá z přílohy 12 bod I odst. 2 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "vyhláška č. 341/2014 Sb.", v době vydání technického průkazu se jednalo o vyhlášku č. 102/1995 Sb., o schvalování technické způsobilosti motorových vozidel) a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Pokud vozidlo, nebo souprava překročí míry stanovené vyhláškou č. 341/2014 Sb., je třeba povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace podle ust. § 25 zákona o pozemních komunikacích.

Podle ust. § 25 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích *„k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen "zvláštní užívání"), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky.“*

Podle odst. 2 cit. ust. „silniční správní úřad vydá rozhodnutí o povolení zvláštního užívání právnické nebo fyzické osobě na základě písemné žádosti na dobu určitou a v rozhodnutí stanoví podmínky zvláštního užívání. Povolení ke zvláštnímu užívání nezbavuje uživatele povinnosti k náhradám za poškození nebo znečištění dálnice, silnice nebo místní komunikace.“

Podle odst. 6 písm. g) cit. ust. „zvláštním užíváním dálnice, silnice a místní komunikace je výjimečné užití místní komunikace a silnice samojízdnými pracovními stroji a přípojnými vozidly traktorů, které nemají schválenou technickou způsobilost podle zvláštního právního předpisu.“

Podle § 40 odst. 11 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích „povolení zvláštního užívání podle § 25 odst. 6 písm. g) zákona obsahuje a) stanovení trasy pohybu vozidla a doby, ve které je zvláštní užívání přípustné, b) jméno a příjmení toho, kdo má za průběh zvláštního užívání odpovídat, jeho adresu a datum narození, telefon (u právnických osob název, sídlo a identifikační číslo), c) technické požadavky na vozidlo 1. zajištění řádného technického stavu brzdového systému, 2. zákaz úniku provozních kapalin, 3. vybavení vozidla funkčním světelným zařízením (světlomety s potkávacími světly, přední a zadní obrysová světla, přední a zadní směrová světla a při konstrukční rychlosti nad 6 km/h též brzdová světla), které musí svým umístěním a barvou odpovídat zvláštnímu právnímu předpisu.“

Podle odst. 12 cit. ust. „povolení podle odstavce 11 může obsahovat též stanovení podmínky doprovodného vozidla nebo další podmínky k zajištění bezpečnosti, plynulosti a ochrany dalších účastníků provozu anebo požadavky dané zvláštním charakterem vozidla (použití přenosné soupravy světel, použití výstražného světelného zařízení oranžové barvy apod.). V povolení se dále stanoví podmínka, že samojízdné pracovní stroje nebo přípojná vozidla traktorů, které nejsou vybaveny pneumatikami, musí být při jízdě na komunikaci opatřena tak, aby nedošlo k poškození vozovky, a že nesená zařízení musí být zajištěna tak, aby nemohlo dojít k jejich vlečení po komunikaci.“

Z technických údajů řádkového secího stroje zaznamenaných ve znaleckém posudku byla přepravní šířka tohoto stroje stanovena jako 2,95 m. V tomto případě tedy jednoznačně vyplývá, že bylo porušeno hned několik pravidel stanovených k přepravě nadměrných vozidel. Svědek M. K. ve své výpovědi ze dne 23. 3. 2015 sám uvedl, že k secímu stroji měl pouze návod k použití, o tom, že by měl mít u sebe jiné doklady, nevěděl. Dle zákona a technického průkazu měl mít řidič traktoru povolení příslušného správního orgánu dle § 25 zákona o pozemních komunikacích. Pokud k tomuto stroji povolení nebylo vydáno, je nepochybné, že se toto vozidlo nemělo vyskytovat na pozemních komunikacích. Z výše citovaných ustanovení zákona také vyplývá, že pokud řidič traktoru nedisponoval příslušným povolením k provozu stroje na pozemních komunikacích, tak ani vozidlo jedoucí před ním nemohlo žádným způsobem plnit funkci doprovodného vozidla, neboť by takto muselo být učiněno v povolení správního orgánu o zvláštním užívání, v němž by byly stanoveny podmínky zvláštního užívání (např. užití doprovodného vozidla).

Na základě výše uvedeného je tak nepochybné, že se před traktorem nenacházelo žádné doprovodné vozidlo, na které by žalobkyně byla s to reagovat a zabránit tak dopravní nehodě. Ze znaleckého posudku totiž vyplývá, že pokud by žalobkyně reagovala na doprovodné vozidlo, mohla střetu s přípojným secím strojem zabránit. Nutno však také zdůraznit, že se dle znalce jedná pouze o teoretickou úvahu. Pokud se však před traktorem žádné doprovodné vozidlo nenacházelo, nemohla žalobkyně dopravní nehodě předejít, neboť dle znaleckého posudku na vzniklou situaci reagovala včas bez zbytečné prodlevy a způsobem technicky přijatelným. Dále je také nutno upozornit na skutečnost, na které se účastníci řízení a svědci shodli, že při dopravní nehodě hustě pršelo. Za takového stavu je nepochybné, že je značně snížena viditelnost. Nejenže je provoz traktoru za této situace zakázán podle vyhlášky č. 341/2014 Sb. a technického průkazu traktoru, ale zároveň je nespravedlivé po žalobkyni požadovat, aby reagovala pouze na výstražná světla protijedoucího vozidla a okamžitě zastavila. Dle znaleckého posudku se žalobkyně pohybovala rychlostí 30 km/h, což je možno považovat za adekvátní rychlost. Žalovaný také nemá pravdu v tom, že není rozhodné, z jakého důvodu vozidlo dávalo výstražné světelné znamení. Vzhledem k tomu, že řidič soupravy, popř. provozovatel porušil hned několik povinností, žalobkyně nemohla očekávat, že se za vozidlem dávající světelné znamení objeví nadrozměrné vozidlo, které jak již bylo uvedeno, se nemělo na pozemní komunikaci vůbec nacházet.

Dále také soud spatřuje pochybnost v uznání žalobkyně vinnou pouze na základě znaleckého posudku, v němž znalec posoudil, že pro zabránění střetu s protijedoucím soupravou ze strany řidičky vozidla R. bylo reagovat na doprovodné vozidlo a zastavit své vozidlo ještě před najetím do prostoru pravotočivé zatáčky. Dle znalce se však jedná o pouze teoretickou úvahu. Nutno tedy konstatovat, že pokud se jedná o teoretickou úvahu, není tak nade vší pochybnost zřejmé, že pokud by žalobkyně na doprovodné vozidlo reagovala, ke střetu by nedošlo. Tuto větu správní orgány ze svých rozhodnutí vypustily a vůbec se s ní nevypořádaly. Ze znaleckého posudku se k obviněnému M. M. mj. podává: „Vzhledem k poloměru zakřivení levotočivé zatáčky, délce přípojného vozidla a způsob jízdy soupravy – zadní část přívěsného vozidla svojí levou stranou zásadním způsobem zasahovala do protisměrného jízdního pruhu.“ Stejně tak jako u žalobkyně znalec posoudil, co bylo nezbytné učinit ze strany řidiče traktoru, aby zabránil střetu s protijedoucím vozidlem R.: „Projíždět levotočivou zatáčkou tak, aby zadní část přívěsného vozidla kopírovala pravý okraj vozovky a přijmout taková opatření, aby zabránil, vzhledem k nadměrné šířce přípojného vozidla (bez technického průkazu) střetu s protijedoucím vozidlem.“ V tomto případě se nejednalo o teoretickou úvahu, ale znalec konstatoval, že řidič traktoru nejel způsobem, aby dopravní nehodě předešel. Je tak otázkou, zda bylo v silách žalobkyně, aby k dopravní nehodě nedošlo. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na nssoud.cz), dle něhož „v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“ Soud tak dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně neměl dostatek důkazů ve světle zásady in dubio pro reo, aby žalobkyni spáchání skutku, o němž bylo vedeno přestupkové řízení, prokázal. V řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním,

platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vši rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55). Sám správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatuje, že dle znalce byl hlavní příčinou střetu způsob jízdy jízdní soupravy, který vzhledem ke geometrickým poměrům v místě vzniku dopravní nehody a přepravním poměrům přívěsu neumožňoval bezpečný průjezd soupravy a protisměrného vozidla. Dále také konstatoval, že se obviněný M. M. neměl spoléhat na vozidlo, které jelo před ním se zapnutými ukazateli směru, neboť toto nebylo řádně označené jako doprovodné vozidlo. Pokud tedy sám správní orgán nepovažoval vozidlo jedoucí před traktorem za řádně označené jako doprovodné, nebylo na místě, aby dával k tíži žalobkyně, že na toto vozidlo měla reagovat, jako kdyby se o doprovodné jednalo.

Co se týče namítaných rozporů žalobkyně ohledně špatné interpretace znaleckého posudku správním orgánem prvního stupně ohledně vzdálenosti, na kterou mohla nejdříve reagovat na blížící se traktor, tak soud dává žalobkyni za pravdu ohledně drobných rozporů, které by však samy o sobě nezpůsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán uvedl, že žalobkyně mohla reagovat na traktor ve vzdálenosti 30 m od přední části traktoru a že traktor musela vidět již v době, kdy mohla své vozidlo zastavit před najetím do zatáčky před svodidly, pokud by reagovala na doprovodné vozidlo. Dle znaleckého posudku však žalobkyně mohla na vzniklou situaci reagovat nejdříve ve vzdálenosti 30 m. Dále ze znaleckého posudku vyplývá, že pro zabránění střetu měla žalobkyně reagovat na doprovodné vozidlo a své vozidlo zastavit před najetím do prostoru pravotočivé zatáčky, nikoliv, že by viděla i traktor v době, kdy své vozidlo mohla zastavit, jak interpretuje správní orgán. Tyto drobné nejjasnosti však na podstatu věci neměly až tak zásadní vliv.

Na základě výše uvedeného tak soud dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil námitku žalobkyně stran existence doprovodného vozidla, na nějž by adekvátně mohla reagovat a zabránit tak střetu s diskovým secím strojem vlečeným za protijedoucím traktorem.

Zbylé námitky žalobkyně soud vyhodnotil jako nedůvodné, jelikož však soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu výše popsaného, zabýval se těmito již pouze stručně.

Žalobkyně má za to, že obsah úředních záznamů o podání vysvětlení žalobkyně a jejího syna zachycuje pouze vlastní představu policistky I. V. o průběhu dopravní nehody, neboť nesplňují kritéria objektivního a zákonného důkazu. Použití důkazů je v rozporu se zásadou bezprostřednosti. Soud se s touto argumentací neztotožnil. Je pravda, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci. Nelze jej považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1

správního řádu). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží především svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám. V daném případě tak prvostupňový správní orgán nepochybil, neboť k věci vyslechl oba zasahující policisty, kteří obsah úředních záznamů shodně potvrdili a vypovídali s nimi v souladu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).

Žalobkyně dále namítá, že nezákonností bylo stíženo dokazování prováděním výslechu policistů, neboť nebyli zbaveni povinnosti zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděli při plnění úkolů policie (podle ust. § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, dále jen „zákon o policii“).

Podle ust. § 115 odst. 1 zákona o policii „*policista nebo zaměstnanec policie jsou povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámili při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, a které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami. Tato povinnost trvá i po skončení služebního nebo pracovního poměru.*“

Z dané ustanovení vyplývá, že řádné plnění úkolů policie vyžaduje mimo jiné i omezení okruhu subjektů, které mají přístup k informacím týkajícím se plnění její působnosti. Povinnost mlčenlivosti je však omezená: a) musí jít o informace, se kterými se policista či zaměstnanec policie seznámili při plnění působnosti daného sboru anebo v souvislosti s jejím plněním, a současně b) musí jít o informace, jejichž neutajení před nepovolanými osobami by mohlo ohrozit plnění působnosti daného sboru nebo by mohlo ohrozit oprávněné zájmy třetích osob. Podmínka podle písm. a) je v případě zasahujících policistů u dopravní nehody splněna, nikoliv však podmínka pod písm. b). Žalobkyně sama neoznačila, čím zájmy by výslechem policistů měly být ohroženy. Nadto policisté vypovídali pouze o skutečnostech již zaznamenaných do úředních záznamů, které pak mají povinnost předat správnímu orgánu k zahájení správního řízení.

Za účelový a nedůvěryhodný považuje žalobkyně výslech svědka M. K., neboť nebyl přítomen nehodovému ději a zná pouze s doslechu. Jak vyplývá z výpovědi svědka M. K., účelem tohoto výslechu bylo ozřejmit, zda se před dopravní nehodou nacházelo doprovodné vozidlo před traktorem. K samotné nehodě se svědek nevyjadřoval.

Žalobkyně dále nesouhlasila s tím, že nebylo ze strany správního orgánu přistoupeno k výslechu P. K. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že by výslech této osoby nemohl ve věci přinést žádné nové skutečnosti. P. K. nebyl přítomen u dopravní nehody, tedy nemohl vědět, zda se v dané chvíli střetu doprovodné vozidlo na pozemní komunikaci před traktorem nacházelo.

V. Závěr a náklady řízení

Ve světle shora uvedených úvah a právních názorů lze shrnout, že oběma správními orgány se nepodařilo najisto prokázat, že by se žalobkyně popisovaného protiprávního

jednání měla dopustit, tento závěr není dostatečně a spolehlivě opřen o zjištěný skutkový stav, naopak z provedeného řízení vyplývá, že se uvedeného přestupku (výrok I) nedopustila. Žaloba byla shledána důvodnou, soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla plný úspěch ve věci žalobkyně, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a právnímu zástupci žalobkyně vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud žalobkyni neuznal náklady za podání repliky, neboť se svým obsahem shoduje s žalobou a žalovaný ve svém vyjádření k žalobě neuvedl nic věcného, tudíž ze strany žalobkyně nebylo důvodné repliku podávat. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobkyni na nákladech řízení nahradit částku 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. května 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová